

Sygn. akt IV KK 354/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2015 r.,
sprawy **D. O. i R. C.**
skazanych z art. 258 § 1 kk i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 maja 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego
z dnia 18 grudnia 2014 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych D. O. i R. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r., Sąd Okręgowy w K. uznał oskarżonego R. C. za winnego popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. i innych i za to skazał go na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego R.C. zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegającą na skazaniu oskarżonego za czyny z pkt 13, 14, 15 i 16 wyroku pomimo tego, że stanowiły one elementy czynów ciągłych, za które oskarżony skazany został prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w K. z dnia 20.03.2012 r., oraz Sądu Rejonowego w T. z dnia 4.02.2013 r.,;
2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, co do czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt 11 i pkt 12 wyroku, polegający na dowolnym przyjęciu, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, polegających na kradzieży samochodów, ich legalizacji, żądania korzyści majątkowej w zamian za ich zwrot oraz obrocie częściami pochodzącymi z uprzednio skradzionych pojazdów, podczas gdy Sąd jedynie ustalił, że oskarżony R. C. miał współpracować tylko z jedną osobą świadkiem R. N., jednocześnie nie ustalając istotnych przesłanek zaistnienia grupy przestępczej.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 13, 14, 15 i 16 i umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego R. C. oraz o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów w pkt 11 i 12 wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 11 i 12 oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 14 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w odniesieniu do R. C. zmienił w ten sposób, że w punkcie 17 wyroku uzupełnił podstawę prawną wymiaru kary łącznej o przepis art. 86 § 1 kk, a także o zwrot „oraz ciągów przestępstw”; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, co do tego oskarżonego utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego R. C. zarzucając mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. „art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez akceptację w toku kontroli instancyjnej stanowiska Sądu I Instancji, iż zebrany w

sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony oraz pozostali współoskarżeni oraz świadek R. N. działali jako zorganizowana grupa przestępcza, podczas gdy z zeznań świadka R. N. jednoznacznie wynika, iż osoby kupujące skradzione samochody nigdy nie były zależne od zbywców – złodziei samochodów, nie musiały przyjmować ofert albo warunków takiej sprzedaży i byli traktowani jedynie jako niezależni kontrahenci - partnerzy handlowi”;

2. „art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez akceptację w toku prowadzonej kontroli instancyjnej naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów polegającej na braku uwzględnienia w ocenie materiału dowodowego wniosków płynących z zeznań świadka R. N., wskazujących na niezależność we współpracy poszczególnych oskarżonych w kradzieży i sprzedaży lub legalizacji posiadanych samochodów”;
3. „art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez akceptację w toku prowadzonej kontroli instancyjnej naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów polegającej na braku uwzględnienia w ocenie materiału dowodowego wniosków płynących z zeznań świadka R. N., dotyczących braku zorganizowania osób współpracujących z nim, a w konsekwencji tego braku możliwości zbycia samochodów w uwagi na brak nabywcy”;
4. „art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez akceptację w toku kontroli instancyjnej stanowiska Sądu I Instancji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz nie powoduje rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego niedających się do usunięcia wątpliwości opartych na fakcie, iż sterowniki do poszczególnych marek samochodów, w tym do aut marki Citroen C3 były ogólnie dostępne i legalnie sprzedawane”;
5. „art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez akceptację w toku prowadzonej kontroli instancyjnej naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów polegającej na braku uwzględnienia w ocenie materiału dowodowego wniosków płynących z zeznań świadka R. N. jak i współoskarżonych dotyczących braku potrzeby współpracy i zorganizowania w zakresie uzyskiwania sterowników do poszczególnych marek samochodów, w tym

do aut marki Citroen C3, jako że przedmioty te były ogólnie dostępne i legalnie sprzedawane”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. C. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie przypomnieć należy, że nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Stosownie do treści art. 519 k.p.k. przedmiotem kasacji wniesionej przez stronę, może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają zatem rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Analiza kasacji obrońcy skazanego R. C. prowadzi tymczasem do wniosku, że zarzucenie w niej rażącej obrazie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. miało na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji art. 519 k.p.k. oraz przy obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Podniesione w kasacji uchybienia nie tylko bowiem są wprost zwrócone przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, ale ponadto w rzeczywistości sprowadzają się do podważenia dokonanych przez Sądy obu instancji ustaleń faktycznych.

Jako oczywiście bezzasadny ocenić należy zarzut obrazu art. 5 § 2 k.p.k. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Tymczasem w przedmiotowym postępowaniu, zarówno Sąd pierwszej jak i drugiej instancji, nie miał żadnych wątpliwości w sferze ustaleń faktycznych, w tym zarówno w kwestii brania przez skazanego R. N. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i pomocnictwa do kradzieży z włamaniem poprzez dostarczenie R. N. sterowników do samochodów marki Citroen. Także wyjaśnienia złożone w toku postępowania przez skazanego, jak też zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, w tym przede wszystkim R. N., nie dawały najmniejszej podstawy do powzięcia jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie. Nie można mówić o naruszeniu reguły *in dubio pro reo* w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, bowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Stwierdzenie istnienia „nie dających się usunąć wątpliwości” w oparciu jedynie o subiektywne oceny i przekonanie skarżącego (bez szczegółowego wskazania owych wątpliwości w skardze kasacyjnej), wyłącznie w celu wsparcia tym stwierdzeniem polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu, nie stwarza stanu nie dających się usunąć wątpliwości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2013 r., II AKa 389/2013, LexisNexis nr 8167049).

Chybiony jest także podnoszony przez skarżącego zarzut rażącej obrazu art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazu tego przepisu w odmówieniu wiary wyjaśnieniom skazanego oraz zeznaniom świadka R. N. w zakresie, w jakim zaprzeczali oni udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej. Jedynie celem przypomnienia, wskazać należy, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Apelacyjny przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Zauważyć ponadto należy, że w sytuacji, gdy Sąd

odwoławczy nie poczynił odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów naruszała, zdaniem skarżącego, przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej, w tym zakresie, winno być jednocześnie wskazanie na naruszenie przepisów art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., czego jednak we wniesionej kasacji nie podniesiono.

Podobnie art. 410 k.p.k., nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed sądem drugiej instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

kc